

ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΙ.

Οὔτως ὀνομάζουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς τῆς Κίνας, τοὺς δόποιούς οἱ ἐντέπιοι καλοῦσι Κόχάρ, λέξιν παραδόξως ἀπαράλλακτον μὲ τὴν ταυτόσημον ἔβραικὴν Κοχέρ. Οἱ Μανδαρῖνοι διορίζονται ἀπὸ τὸν νιὸν τοῦ οὐρανοῦ — τὸν αὐτοκράτορα — διὰ νὰ τὸν συμβοηθῶσιν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν λαῶν του. Οἱ αὐτοκράτωρ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐκλέγῃ μεταξὺ ὅλων τῶν κλάσεων τῶν ὑπηκόδων του, καὶ οἱ πλειότεροι ἔξι αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς τὰς κατωτέρας. Τὰ προτερήματα καὶ αἱ πρὸς τὸ δημόσιον ὑπηρεσίαι, εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα δόδες ἡ φέρουσα εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦ μανδαρίνου. Ἡ ἔξουσία των εἶναι ἔξι ἵσου ἀπόλυτος μὲ τὴν τοῦ ἡγεμόνος. Πολλάκις, διατρέχοντες ἐπὶ φορείου τὰς ὁδούς, προπορευομένων καὶ κραυγάζοντων ἐκατὸν ῥαβδούχων ἢ μᾶλλον δημίων, διατάττουσιν αὐθαιρέτως τὴν σύλληψιν τοῦ τυχόντος Κινέζου, τὸν μέχρι θανάτου ῥαβδισμὸν του, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις γὰρ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπέρ τοῦ πάσχοντος. Ἀλλοτε, ἐάν τις τῶν διαβατῶν, πολύσαρκος ἡ φύσει θραύπους, δὲν προφύσῃ νὰ κολληθῇ, οὔτως εἰπεῖν, εἰς ἔνατῶν τοίχων τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σενοτάτων ὁδῶν, μαστιγοῦται ἀνηλεᾶς δι᾽ ἀλύσων ἢ καὶ σχοινίων, μ' ὅλον δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ διατάσσοντες ταῦτα Μανδαρῖνοι, δὲν δύνανται ν' ἀποφύγωσι τὸν ῥαβδισμὸν ὅταν κις γίνονται ἔνοχοι καὶ τῆς ἐλαχίστης παραβάσεως. Οἱ Μανδαρῖνοι δὲν ἀποτελοῦσιν, ὡς εἴποντι τινες, ἰδιαίτερον σῶμα, ἀλλὰ διορίζομενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, διαιροῦνται εἰς δύω κυρίας τάξεις, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν στρατιωτικὴν, καὶ ὑποδιαιροῦνται εἰς δύω ἀλλας, τὴν τῶν ἀνωτέρων καὶ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων. Καὶ ἀνώτεροι μὲν εἶναι, οἱ Νομάρχαι, οἱ γενικοὶ ταμίαι, οἱ κακούργιοι δικαιοὶ, οἱ ἔφοροι τῆς παιδείας, οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἐπίτροποι οἱ ἐπιβλέποντες τὴν διαχωγὴν τοῦ διοικητοῦ, καὶ οἱ

διοικηταὶ αὐτοὶ οἵτινες διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις. Ὅπο τοῦς μανδαρίνους αὐτοὺς ὑπηρετοῦσιν ἄλλοι ἀναρίθμητοι, χρέος ἔχοντες τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ἐκάστου κλάδου τῆς δημοσίας διοικήσεως. Οἱ ἀριθμὸς τῶν ἀνωτέρων, τοὺς ὄποιους διορίζει αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐραρίου Κράτους, ἀνακαίνει ὡς ἔγγιστα εἰς 9,000, δὲ τῶν ὑπαλλήλων εἰς 81,000 περίπου. Ὁ ἐστίν, ἐνενήκοντα καὶ ἐπέκεινα χιλιάδες Μανδαρίνων πάσις τάξεως διαιτελοῦσιν ὑπηρετοῦντες τὸ Οὐραρίον Κράτος.

Ἡ πρώτη σύστασις τῆς ἐκτεταμένης αὐτῆς συναρχίας ὀφείλεται εἰς τὸν Τσέου-Κόδυκ, πρῶτον ὑπουργὸν καὶ ἀντικαστέα, ἀμφάσαντα χιλιαὶ ἐκατὸν ἑπτη πρὸ Χριστοῦ. Οὗτος ὑπῆρχεν ἀναντιρρήτως εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ πλέον πεπαιδευμένων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν τῆς Κίνας.

Οἱ Μανδαρῖνοι δὲν ὑποβάλλονται εἰς κανένα φόρον, καὶ ἀπολαύουσι καὶ πολλὰ ἀλλα προνόμια· αὐτοὶ ἀπονέμουσι τὴν δικαιοσύνην, καὶ πολλάκις αἱ κατοχῆρεις καὶ αἱ αὐθαιρεσίαι των δίδουσιν ἀφορμὰς εἰς δίκαια παράπονα. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάταιοι, δεσπόται, ἀνανδροί, περιφλαύτοι, καὶ πολλὰ ὀλίγον φιλάνθρωποι, ὡς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ κάτοικοι τῆς ἀπεράντου ἐκείνης αὐτοκρατορίας. Μεταξὺ ὅμως τῶν πεπαιδευμένων εὑρίσκονται καὶ πολλοὶ ἀξιοσέβαστοι, καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν πλουσίων πολλοὶ τοὺς δόποις δὲν διέφθειρεν ἢ κακοήθεια καὶ ἡ πτωχεία. Ἐδυνάμεθα, εἴπε τις τῶν ἐπισκεφθέντων περιηγητῶν τὴν Κίναν, νὰ μιμηθῶμεν ἀξιόλογά τινα παραδείγματα τῶν Μανδαρίνων καὶ τῶν Κινέζων, καὶ νὰ δανεισθῶμεν ἔξαισιους τινάς θεσμοὺς τοῦ περιήμου τούτου λαοῦ, διτὶς κατά τε τὴν φύσιν καὶ τὰ ἡθικά ἀντίκειται ἐκ διαμέτρου εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς οὐρανού.

Ε. Μ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΞΑΝΘΙΑ ΜΑΡΜΑΡΑ.

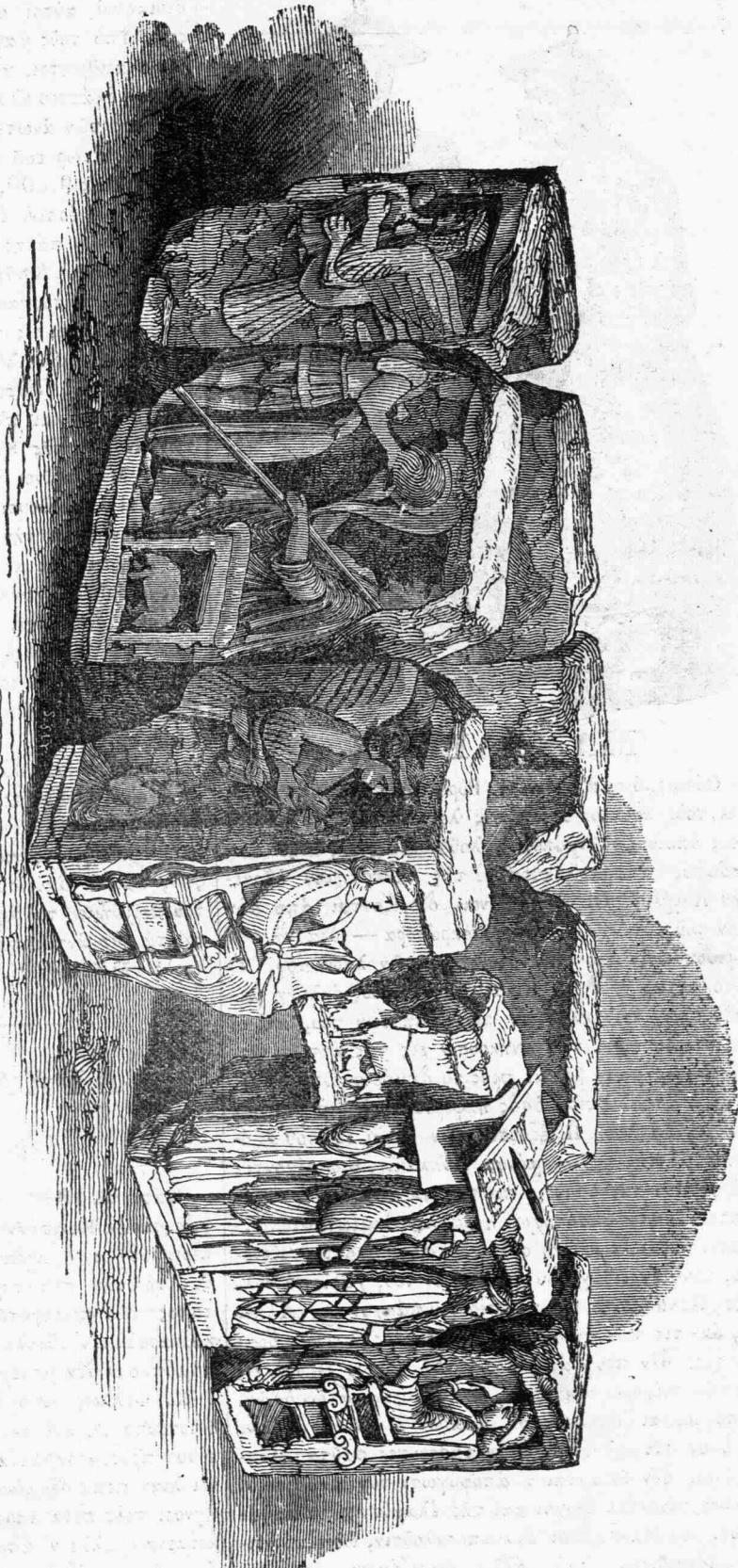
Κατὰ τὰ 1839 δὲ Ἀγγελος Κάρολος Φέλλως ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περιηγηθῇ τὴν μικρὰν Ἀσίαν· ἀλλὰ δὲν ἡθέλησε νὰ βαδίσῃ τὴν πεπατημένην. Ἡ Σμύρνη εἶναι κοινὸς τόπος τῶν περιηγητῶν, τὴν Ἑρεσον καὶ τὴν Ἀλικαρνασσὸν εἰν̄ εὔκολον νὰ ιδῇ διτὶς θέλει, καὶ τὸ ἀτμόπλοιον δὲν μετέχει πλέον ποιήσεως. Διὰ τοῦτο δὲ Κ. Φέλλως ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως διέβη εἰς Χρυσούπολιν, καὶ ἐκεῖ ἀνέβη εἰς Ἰππον καὶ ἐστράφη εὐθὺν πρὸς ποικίλην ἀπαντήσῃ. Άλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἀνεχαίτισεν ἔξι ἐναντίας ἔτι μᾶλλον ἔχειν τὴν περιέγειάν του, καὶ θαρράλεως ἔβυθισθη εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας τοῦ πολιτισμοῦ, τόσον σπανίως διοδευμένας ὑπὸ περιηγητῶν.

Μετὰ μεγάλων δυσχερειῶν καὶ εἰς μαχρὸν διάστημα χρόνου διέβη κατὰ πλάτος πάταν τὴν Βιθυνίαν, καὶ τὴν Ἐπίκετην καὶ τὴν Κατακεκαυμένην

φρυγίαν, ἀπαντῶν τὸ πάντοτε ποικίλον καὶ πάντοτε νέον θέαμα τῆς λαμπρότητος καὶ τοῦ πλούτου τῆς φύσεως, ἀλλὰ τὸ πάντοτε ὄμοιόμορφον καὶ πάντοτε μονότονον τῆς ἀθλιότητος καὶ Εαρχαρότητος τῶν ἀνθρώπων. Τέλος δὲ, ἀπὸ βορρᾶ κατερχόμενος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Δυκίαν, καὶ ἐνταῦθα ἀλλὰ ἀντικείμενα παρέστησαν εἰς τὴν ὅψιν τούς καὶ ἔκλινησαν τὴν ἐκπλήξειν τούς. Οἱ τόποις δόλος ὑπὸ ὄρέων διατεμνόμενος καὶ κοιλάδων, ἔχει πάσαν τοῦ κορυφὴν ἐστεμένην δι' ἐνδιάρχατου ναοῦ, πάντα Ερδγον διὰ μιᾶς ἀκροπόλεως, τὰ πλευρὰ τῶν ὄρέων εἰσὶ λελαζευμένα εἰς γλικάδας τάφων γλυπτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν κοιλάδων καὶ πεδιάδων ἔκτείνονται ἀναρίθμητα συντριμματα ἀρχαίων οἰκοδομημάτων, ἔωμῶν, ἀψίδων, στυλοβατῶν καὶ κιόνων, ἐφ' ὧν ἀναρρίχαται ὁ κισσός καὶ φωλεύει ἡ νυκτερίς καὶ ἡ σαῦρα.

Ιδίως δὲ ἡ ἀρχαία Εάνθιος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Δυκίας, παριστᾶ τὴν σήμερον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὄμωνύμου ποταμοῦ ἀπέραντον σωρὸν συντριμμάτων λευκοῦ, σκληροτάτου καὶ καταστίλπνου μαρμάρου, ἐλαφρῶς ὑπογρυποῦσόντος ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν αἰώνων. Οἱ Κ. Φέλλως, μετ' ἐκπλήξεως διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο εὗρεμα, ἐθεώρει τοὺς ἀπειραρχόμους ἐκείνους λίθους, δόλους κεκαλυμένους ὑπὸ γλυφῶν καλέπιγραφῶν, καὶ ἔξιστατο διτὶ τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ ἐκείνοι ἐνταῦθα, πρόχειρον ἔρματον, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τοὺς συλλέξῃ ἢ καὶ νὰ τοὺς γνωρίζῃ. Πολλὰς τῶν γλυφῶν καὶ τῶν ἐπιγραφῶν ἀντέγραψεν, διν καὶ χωρὶς νὰ τὰς ἐννοῇ, καὶ ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἔξεδωκε τὴν περιγραφὴν τῆς περιγρήσεώς του, κινήσασα εἰς μέγαν θαύμον τὴν περιέργειαν τῶν σορῶν. Ἐκ τούτου ἐνθάρρυνθεὶς ἐπανῆλθε τὸ ἐπόμενον ἔτος διὰ Θαλάσσης εἰς τὴν Δυκίαν, συνωδεύμένος ὑπὸ ζωγράφου καὶ ἀλλών τεχνιτῶν, καὶ ἐπανήγαγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν πολὺ τῆς προτέρας ἀρθρωτέρον λεῖν, οὐ

ΤΑΦΟΣ
ΤΗΣ
ΕΑΝΘΙΑΝΟΥ.

μόνον ἀντιγράφων, ἀ ἔξεδωκεν εἰς νέον πληρέστερον σύγγραμμα, ἀλλὰ καὶ πρωτότυπων λίθων, κατατεθέντων εἰς τὸ Βρεταννικὸν μουσεῖον. Μετὰ ταῦτα δὲ κατὰ τὰ 1843 ἡ Βρεταννικὴ κυβέρνησις ἐπεμψεν ἐπίτηδες πολεμικὰ πλοῖα δι' ὧν μετεκόμισεν εἰς Δούδινον πολλὰ τῶν ιδιορίθμων καὶ περιεργοτάτων τούτων μυημεῖσαν.

Αἱ πολυάριθμοὶ εἰς Λυκίαν εὑρεθεῖται ἐπιγραφαῖς πολλῆς προσοχῆς ἔξισι. Αἱ πλεῖσται εἰσὶν Ἑλληνικαὶ, ιδίως τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ Λυκία ὑπέκειτο εἰς τοὺς Ρώμαίους ἀπὸ τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος μετὰ Χριστόν. Ἀλλὰ τινὲς ἀνήκουσιν εἰς ἐποχὴν πολὺ ἀρχαιοτέραν, ἀποδεικνύουσι τὸ πόσον πρωτίων εἶχον φάσαι εἰς ἀκμὴν τὰ μέρη ταῦτα, καὶ μία μάλιστα ἀρχαῖδις γεγραμμένη, ἀναφέρει τὸν Ἀρταγόν, σατράπην Κύρου τοῦ πρεσβύτερου ἐπὶ τῆς ἔκτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Ἀλλ' ὑπάρχουσι τινὲς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, αἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς νέα πολύτιμος συνεισφορὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην, διότι εἰσὶ γεγραμμέναι εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον τὴν ἐγγάριον γλῶσσαν, καὶ διὰ γραμμάτων ἐπίσης ἀγνώστων, ἔχοντων δῆμος σχέσιν πρὸς τὰ ἀρχαιότατα ἐλληνικά.

Μεταξὺ δὲ τῶν μνημείων, τὰ ἀξιολογώτατα καὶ ἀκεραιότατα εἰσὶν οἱ τάφοι, ὃν πολλὰ ὑπάρχουσιν εἰδή. Τινὲς μὲν εἰσὶ μονολίθως λελαζυμένοι ἐν τῷ θράχῳ τοῦ ὅρους, πολλάκις ἔχοντες προσόψεις ἀρχαιτεκτονικὰς, ἐν εἴδει κομφοτάτων προστύλων ναϊσκῶν, καὶ πολλάκις κεκοσμημένοι ἐντὸς καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων δι' ὀροιστάτων ζωγραφιῶν, αἵτινες διατηροῦσιν ὅλην τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων των. Ἀλλοὶ δὲ πάλιν εἰσὶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκ μαρμάρου φικοδομημένοι, ἐνίστε μέχρι τριάκοντα ποδῶν ὕψος ἔχοντες, ἐκ διαφόρων ἀλλεπαλλήλων δόμων συγκειμένοι, θολωτοὶ πρὸς τὰ ἄνω, χαριέστατοι τὸ σχῆμα, καὶ διὰ παμποκίλων καὶ ποιητικῶν κεκοσμημένοι γλυφῶν, ὃν ἡ μὲν σύνθεσις ἀναπολεῖ πολλάκις ἀσιατικὰς ιδεῖαι, δὲ ῥυθμὸς εἶναι συγγενέστατος πρὸς τὸν ἀρχαῖοντα ἐλληνικὸν, ὡς τοῦτο καταραγεταιέν τῆς παρούσας εἰκόνος, ἥτις παριστᾶ ἔνα τῶν ἐλασσόνων τάφων τῆς Εάνθου, ἐκτεθειμένον ἦδη εἰς τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον.

ΠΤΘΕΑΣ ΚΑΙ ΕΓΘΥΜΕΝΗΣ.

Η Μασσαλία ὑπῆρξεν ἐπιχειρηματικὴ καὶ ἀπληστοῖς πλούτοις· δὲν ἡγούνει τὰς τολμηρὰς τῶν Φοινίκων Θαλασσοπορείας, καὶ ἡξενοῦν δὲι στόλος, ἔξελθων τοῦ λιμένος τῆς Τύρου, περιεπλανήθω εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὡρεανόν, καὶ δὲι ἐπιστρέψεις ἔφερε τόσους θησαυρούς, ὥστε οἱ εὐτυχεῖς ναυστόροις ἀνεπαύοντο μετὰ τοὺς κόπους των ὑπὸ σκηνᾶς μεταξωτὰς, καὶ εἶγον ἀγκύρας ἀργυρὸς εἰς τὰ πλοῖα τῶν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μαμοθῇ τὴν ἀντίζηλόν της.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνθρωπός τις ποταπῆς καταγωγῆς, ἐμελέτα σιωπηλῶς ἐπιχείρησιν τινὰ πρόξενον μεγίστης ἐκπληξεως. Ἐσκόπει νὰ ἀναζητήσῃ διόδον πρὸς τὰ ἀρκτικὰ τῆς Εύρωπης, καὶ νὰ φθάσῃ δι' αὐτῆς εἰς τὰς εὐρυχώρους τῆς Ἀσίας θαλάσσας. Οἱ ἀνθρωποὶ οὖτος, δῆτις, πρὸ δύο περίπου χιλιάδων ἑτῶν, συνέλαβε σχέδιον, τὸ ὅποιον ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη θεωρεῖ ὡς θριαμβὸν τῆς πυξίδος καὶ τῶν ἀλλων ναυτικῶν ἔργαλεών της, ἐκαλεῖτο Πυθέας, ἦτο σύγχρονος Ἀλεξανδρου τοῦ μεγάλου, καὶ ἔζη 320 ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, καταναλώσας τὴν νεότητά του εἰς τὴν σπουδὴν, ἐνηγκαλίσθη τὰ ὑψηλὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ποιησεως ὀνειροπολήματα, τὰ διόπτα ἐπιποθεῦμεν καὶ σ-

ταν ἡ ἀλήθεια ἀρχαιρῆ ἀπὸ τοὺς ὄρθαλμούς μας τὴν ἀχλὺν τῆς ἀπάτης. Οἱ Πυθέας ἔθετε τὸν ἥλιον εἰς τὸ κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, καὶ μεγάλνας τὴν δύναμιν τῆς φύσεως, ἐπίστευε κατωκημένους τοὺς κόσμους τοὺς διαλάμποντας φωτὶ ἀλλοτρίων τὸ αἰθέριον διάστημα ἔθεσεν ἐξωτάτῳ ἐνώπιον του τὰ δριαὶ τὰ δοιάκη ἡ δειλήμων καὶ ἀσφορος ἐπιστήμη ἔθεψεν τότε ἐγγύτερον τῆς σφαίρας μας, καὶ ἀφοῦ ἐσχεδίασε μετὰ τόλμης τὴν οἰκουμένην, ἀφοῦ ἐφρατάσθη στρεφομένους περὶ τὸν ἥλιον ἀστέρας φλεγομένους ἀπὸ τὰς ἀκτινάς του, ἀφοῦ ἐπρχαμάτεύθη περὶ τῶν ἐκλεψεων, « ἐπληροῦτο τὰς ἀκάστας, ὡς καὶ ὁ διδάσκαλός του Πυθαγόρες, ὑπὸ τοῦ ἥλιου καὶ ἐναρμονίου τοῦ ἥλιου, δῖςες ὑπὸ τῆς ὠθήσεως καὶ τῆς κινήσις τῶν ἐνκερίων στριφῶν γίνεται, καὶ τὰ ὄξεα συγκριῶν τοῖς θαρέοις, ποιείουσι διμαλῶς τοὺς τόνους ἀποτέλει. » Ἐπειτα καταβάς ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ὑδρογείου, προσδιώρισε περαδόξως πως τὸ πλάτος τῆς Μασσαλίας προσέχων εἰς τὴν σκιάν γράμμονός τινος, εἰς τὸ ὄψος της, εἰς τὴν σταθερὰν περίοδον τῆς τροπῆς, ἐσυμπέρανεν δὲι ἡ ἀπόστασις, ἡ διαχωρίζουσα τὴν πόλιν τῆς γεννήσεως του ἀπὸ τὸν ισημερινόν, εἶναι 43° 17'. Τεράπτειος ὑπολογισμὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ ἀκρίβεια τοῦ ὅποιου κατέπληξε τοὺς νεωτέρους σορούς! (ὅρα Gassendi καὶ Feuilletēe.)

Αἱ μακραὶ καὶ ἀνένδοτοι μελέται τῶν παρατηρητῶν παρελύοντο ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τῶν ὑδάτων, ἀτινα κατέκλυζον ἡ ἀπεκάλυπτον εἰς ὡρισμένας ὥρας τὴν παραλίαν. Οἱ Πυθέας ἐμάντευε τὸν αἰώνιον νόμον δῆτις συσχετίζει πρὸς ἀλληλα τὰ σύμματα· τὸν πρόσγειον τῆς σελήνης πλανήτην ὑπέλαβεν ὡς τὸν αἰτιον τῶν περιοδικῶν τούτων μεταβολῶν· εἶδεν δὲι αἱ πλημμυρίδες καὶ αἱ ἀμπώτιδες, καὶ δταν αὐξάνωσι, καὶ δταν ἐλαττούνται, ἀκολουθοῦσι τὰς φάσεις τοῦ πλανήτου τούτου. « Πυθέας οἱ Μασσαλιώτης, τῇ πληρώσει τῆς σελήνης τὰς πλημμύρας γίνεται, τῇ δὲ μειώσει τὰς ἀμπώτιδας. » Πλούτ. τὰ ἀρέσκ. τοῖς φιλοσόφ. Βιβ. Γ'. Κεφ. ΙΖ'.

Ιδού εἰς ποίας θαρέεις μελέταις κατέτριψε τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἔλιου του. Μετὰ ταῦτα ἥθελησε νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὰς πρὸς εύτυχιαν τῆς πατρίδος του. Η Μασσαλία ἐπεθύμει νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς νέας ὁδούς· δῆλη της ἡ προσπάθεια ἡτο πως νὰ γίνη ἐφάμιλλος τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πόλεων, ὅποιοι οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου ἐφέροντο ὡς φόροις διδόμενοι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη εἰς τὴν τολμηρὴν ἐπιχείρουσιν. Οἱ Πυθέας ἐννόησε τὴν εὐγενῆ αὐτὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἔξεπλήρωσεν· ἵσως ἡ πατρίς του ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν τὰ πρὸς τὴν θαλασσοπορείαν του ἀναγκαῖα· ἡ ἵσως, διστάζων περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, ἐτόλμησεν, ἀνευ θυνδρομῆς, νὰ ῥιψῇ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν δοτανήν ἀνεζήτει ἡ διάπυρος φαντασία του. Ἐξέρχεται τέλος πάντων τῆς Μασσαλίας καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν Μεσόγειον, τὴν δοτανήν μέλλει νὰ ἐγκαταλείψῃ μετ' ὀλίγον, διὰ νὰ θαπτίσῃ τὴν πρώραν του εἰς ἄγνωστα πελάγη.

Οἱ Πυθέας χαιρετᾷ τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους. 'Εκεῖ ὁ μῦθος ἀπέδιδεν εἰς θεόν τινα τὴν εἰσβολὴν τῶν ὀκεανείων ὑδάτων ὑπερπηδησάντων τὴν γῆν, καὶ συντριβέντων μετὰ κρότου εἰς θράχους κατασταθέντας ἀκρωτήρια. Οἱ ἀχανῆς ὀκεανὸς, ὁ ἀπέ-